

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181841200/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

komme til Benge, yntedes over ham og gav ham i Guds Navn — min Velsignelse.

Den unge (afsidet). Den seder forbandet lidt i disse Tider. Kromanden. Kaa! var han fornøjet dermed?

Den brune Mand. Nej, tænkt en Gang, min kjære Broder! hvor ugudeligt og syndigt Verden er, han svarede mig, at han hellere vilde have en Skilling end min Velsignelse.

Kromanden. Det vilde jeg, saa min Sjæl! ogsaa.

Den brune Mand. For Sjælens Skyld, min kjære Broder! tal ikke saa besvøtteligt, ellers maa jeg forlade dit Hus. At foragte Guds Velsignelse — kan man tænke sig noget afskælligere?

Kromanden. Nej, min Broder! du tager fejl, det var ikke Guds Velsignelse, han foragtede, men det var din; den Velsignelse, du kunde give ham med Munden, kunde slet ikke hjælpe Manden, men med din Skilling kunde du hjælpe ham. Dog, det er altid Guineus Udflugt: at Velsignelse er bedre end Almisje, thi den første koster ham hans et Par Ord, som han mener lige saa lidt med, som han har i Sinde at give noget hørt, fordi han tager sin Pung op af Lommen. Men, lad os tale om noget andet! Skal du ikke have noget at leve af, medens dine Døje pukler?

Den brune Mand. Nej, du skal have Tak, Broder, jeg har nemlig spist.

Kromanden. Det kan vel være, men jeg kan se paa din Søn, at han behøver noget. Er det ikke sandt?

Den unge. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg jo har Appetit.

Den brune Mand. Det er forstræffeligt: æde og drikke, det er det eneste, som unge Mennesker nu kan gjøre.

Kromanden. Ti du kan stille, thi baade du og jeg har seld været unge, og haft Appetit. Desuden er han jo imet Barn, lad ham kans i loadanne Ting raade sig selv. Vi skal nok saa noget at leve af, uden at det skal koste dig noget, thi det er dog nok Hovedsmunden.

Nu gik Kromanden ud, og skjædede Mad og en Douchelle

Vin ind. De satte sig til Bords, og den brune Mand lofte, saa at Taarene stode ham i Øjnene. Samtalen blev derpaa fortsat jaalede, som følger:

Kromanden. Har du ellers udrettet noget godt i Kjøbenhavn?

Den brune Mand. Mit ene Glæde blev, Gud ske Tak! vel udrettet; men det andet, — o! jeg er et syndigt Menneske og har rigtignok fortjent megen Tagtselse; men dette er dog for haardt — hvem Gud vil straffe føleligt, den giver han uhydige Børn.

Den unge (bliver ganske rød). Min bedste Fader! hvormed har jeg dog fortjent saa ubarmhjærtig en Medfart?

Den brune Mand. Ti stille, ugudelige!

Kromanden. Men hvad har han da gjort? Det er vel lige saa slemt som med Tiggeren? Det en Gang.

Den brune Mand (drikker). Jeg har anvendt alt for at gjøre ham til et istifteligt og gudsdygtigt Menneske; jeg har villet lade ham lære Theologien, som skalde lede ham til Salighedens Vej, og haabede en Gang for min Død at se ham i den gejstlige Stand som en arverdigg Guds Ords Lærere. Men — (drikker).

Kromanden. Knøsen vilde vel ikke som du? Det var en stor Ulykke!

Den brune Mand. Ja! maa du ikke nok jage det. Ja, det er en Befyring, som ingen kan løse uden den, der har utydsige Børn. Nei! Knøsen vil med Djævels Magt — Gud forlade mig — være Jurist.

Kromanden. Hvad kan det stude? der ere jo brude Folk iblandt dem, ligeiom iblandt andre Stænder.

Den brune Mand. For Guds Skyld! sig ikke det; nej! de ere alle Salans Børn, og ingen Jurist kan være virkelig igjensedt. Men det, som er det værste — Moderen holder med Knægten.

Kromanden. Det gjør hun, Fanden toge mig! ret i.

Den brune Mand. Tak dog uden at bande. — Jeg har formanet ham, bedet ham, pryglet ham og sluttet ham